

سازمان ملل برای به رسمیت شناختن فلسطین رأی داد - اسرائیل اطمینان می‌دهد که چیزی برای به رسمیت شناختن باقی نماند

مجمع عمومی سازمان ملل بار دیگر با صدای نزدیک به اتفاق آرا غرید. در سپتامبر ۲۰۲۵، دولت‌های یکی پس از دیگری دست خود را به حمایت از بیانیه نیویورک بالا بردند، که خواستار راه‌حل دو کشوری بود و توصیه می‌کرد فلسطین به عضویت کامل سازمان ملل درآید. سالن از تشویق پر شد. نمادگرایی سنگین بود: پس از دهه‌ها آوارگی و شکست فرآیندهای صلح، به نظر می‌رسید که جهان سرانجام حق فلسطین برای وجود به‌عنوان یک دولت مستقل را تأیید کرد.

اما در حالی که جوهر قطعنامه در نیویورک خشک می‌شد، آتش بر شهر غزه بارید. پاسخ اسرائیل به به رسمیت شناختن، نابودی بود.

به رسمیت شناختن کاغذی، واقعیت ویران شده

رأی‌گیری تاریخی بود. بیش از ۱۴۰ کشور از آن حمایت کردند. تنها تعداد اندکی - به رهبری اسرائیل، ایالات متحده و متحدان همیشگی‌شان - جرأت مخالفت داشتند. برای فلسطینی‌ها، این لحظه‌ای از تأیید طولانی‌مدت بود: بله، شما وجود دارید، و بله، شایسته داشتن کشوری برای خود هستید.

اما به رسمیت شناختن روی کاغذ معنایی ندارد اگر مردم، سرزمین و نهادهای آن دولت در زمان واقعی نابود شوند. غزه نه تنها تحت محاصره است؛ بلکه به‌طور سیستماتیک در حال محو شدن است. محله‌های کامل غیبشان زده است. بیمارستان‌ها به ویرانه‌های دودزا تبدیل شده‌اند. دانشگاه‌ها، مدارس، مساجد و کلیساها با خاک یکسان شده‌اند. برق، آب و سیستم فاضلاب تخریب شده‌اند. قحطی گریبانگیر کودکانی است که از بمب‌ها جان سالم به در برده‌اند. نوار غزه دیگر شبیه یک جامعه نیست - شبیه پس از یک آخ‌الزمان است.

استراتژی اسرائیل نمی‌توانست واضح‌تر باشد: اگر فلسطین را نمی‌توان در سالن‌های دیپلماسی انکار کرد، پس روی زمین انکار خواهد شد.

غزه: طرحی برای نسل‌کشی

از اکتبر ۲۰۲۳، غزه یکی از مخرب‌ترین کمپین‌های نظامی در تاریخ مدرن را تحمل کرده است. حجم محض مواد منفجره‌ای که بر این نوار کوچک زمین ریخته شده، قابل مقایسه نیست - بیش از آنچه بسیاری از شهرهای اروپایی در طول سال‌های جنگ جهانی دوم متحمل شدند. اما برخلاف ورشو یا لندن، مردم غزه جایی برای فرار ندارند. همه مرزها بسته شده‌اند. این قفسی است که از بالا کوبیده می‌شود.

تعداد رسمی کشته‌ها - ده‌ها هزار نفر تأیید شده - از ظرفیت سردخانه‌ها و گورستان‌ها فراتر رفته است. اما همه می‌دانند که رقم واقعی بسیار بالاتر است. خانواده‌های کامل زیر آوارهایی که هرگز حفاری نشده‌اند، ناپدید می‌شوند. نوزادان قبل از اینکه حتی به‌عنوان زنده ثبت شوند، از گرسنگی می‌میرند. بیماری‌ها در اردوگاه‌هایی که دیگر دارویی وجود ندارد، گسترش می‌یابد. این نابودی با همه ابزارهای موجود است: بمب‌ها، گرسنگی، تشنگی، بیماری.

کرانه باختری: دستبند و چشم‌بند

در حالی که غزه در هم کوبیده می‌شود، کرانه باختری خفه می‌شود. کمپین‌های دستگیری جمعی شهرهایی مانند طولکرم، جنین و الخلیل را در بر می‌گیرد. صدها نفر به یکباره جمع‌آوری می‌شوند - دستبند زده، چشم‌بند بسته و به زندان‌های نظامی منتقل می‌شوند که در آنجا شکنجه، تجاوز و گرسنگی امری عادی است. شبه‌نظامیان شهرک‌نشین، که جرأت یافته‌اند و اغلب توسط سربازان اسکورت می‌شوند، خانواده‌های فلسطینی را از خانه‌هایشان بیرون می‌کنند. روستاها تخریب می‌شوند. زمین‌های کشاورزی به سرقت می‌روند. شهرک‌های جدید مانند دندان‌هایی هستند که عمیق‌تر در خاک اشغالی فرو می‌روند. این “امنیت” نیست. این پاکسازی قومی است - محاسبه‌شده، عمدی و بی‌وقفه. این شکستن سیستماتیک جامعه فلسطینی است تا اطمینان حاصل شود که هر “دولت آینده” یک جسد مثله‌شده است.

زمان‌بندی پیام است

هر بار که جهان به سمت به رسمیت شناختن فلسطین پیش می‌رود، اسرائیل کمپین تخریب خود را شدت می‌بخشد. رأی‌گیری سپتامبر ۲۰۲۵ تفاوتی نداشت. در حالی که دیپلمات‌ها در نیویورک برای قطعنامه‌ای دست می‌زدند، بمب‌ها سنگین‌تر بر شهر غزه فرو می‌ریختند. در حالی که رهبران از “دو کشور در کنار هم” صحبت می‌کردند، سربازان در کرانه باختری صدها مرد فلسطینی را دستبند زده و ناپدید کردند. پیام واضح بود: قطعنامه‌ها چیزی را تغییر نمی‌دهند، زیرا اسرائیل با زور خام واقعیت را تعیین خواهد کرد.

یک دولت یاغی که جهان را به چالش می‌کشد

اسرائیل نه تنها قوانین بین‌المللی را نادیده می‌گیرد - بلکه آن را به سخره می‌گیرد. به احکام دیوان بین‌المللی کیفری (ICJ) پوزخند می‌زند. قطعنامه‌های سازمان ملل را پاره می‌کند. با مصونیت ادامه می‌دهد، مطمئن است که حامیان غربی‌اش از عواقب آن محافظت خواهند کرد. این تعریف کتابی یک دولت یاغی است، دولتی که گویی فراتر از همه قوانین است و به هیچ‌کس پاسخگو نیست.

و چرا نباید؟ دهه‌هاست که محکومیت‌ها بدون عواقب آمده‌اند. “نگرانی عمیق” و “تأسف شدید” تنها سلاح‌هایی بوده‌اند که به اصطلاح جامعه جهانی توانسته جمع‌آوری کند. اسرائیل آموخته است که می‌تواند با مصونیت کامل عمل کند، زیرا هیچ‌کس جلوی آن را نخواهد گرفت.

به رسمیت شناختن کافی نیست

آخرین قطعنامه مجمع عمومی سازمان ملل یک ژست دیپلماتیک است، اما ژست‌ها نسل‌کشی را متوقف نمی‌کنند. گذرگاه‌های مرزی را باز نمی‌کنند. کودکان گرسنه را سیر نمی‌کنند. بیمارستان‌های بمباران‌شده را بازسازی نمی‌کنند. قطعنامه‌ها بدون

پشتوانه قدرت، کلماتی هستند که بر فراز خاکستر شناورند.

اگر جهان در مورد توقف تخریب غزه و پاکسازی قومی کرانه باختری جدی است، زمان کلمات زیبا مدت‌هاست گذشته است. مجمع عمومی باید تحت **قطعنامه ۳۷۷ - "اتحاد برای صلح"** عمل کند. هنگامی که شورای امنیت فلج شده است، مجمع اختیار دارد که اقدامات جمعی، از جمله مداخله نظامی، را توصیه کند. این اختیاری نیست. این دقیقاً مکانیسمی است که برای توقف آنچه شاهدش هستیم طراحی شده است.

آزمون نهایی سازمان ملل

اگر سازمان ملل به رأی‌گیری‌های نمادین بسنده کند در حالی که اسرائیل به هجوم خود ادامه می‌دهد، خود را به اندازه جامعه ملل در برابر فاشیسم و هولوکاست بی‌دندان نشان خواهد داد. یک نسل‌کشی دیگر زیر نگاه نهادی که برای جلوگیری از چنین جنایاتی تأسیس شده بود، رخ خواهد داد.

انتخاب نمی‌توانست واضح‌تر باشد: یا سازمان ملل برای توقف نابودی فلسطین مداخله می‌کند، یا خود را به بی‌ربطی محکوم می‌کند. به رسمیت شناختن هیچ معنایی ندارد اگر به رسمیت شناخته‌شدگان نابود شوند. رأی‌گیری در نیویورک تاریخی بود، اما تاریخ ژست‌ها را به خاطر نخواهد سپرد. تاریخ به خاطر خواهد سپرد که آیا جهان عمل کرد - یا اینکه روی برگرداند.

منابع

1. مجمع عمومی سازمان ملل (۲۰۲۵). بیانیه نیویورک در مورد راه‌حل دو کشوری. رأی‌گیری مجمع عمومی، ۱۲ سپتامبر ۲۰۲۵.
2. مجمع عمومی سازمان ملل (۲۰۲۴). قطعنامه ES-10/23: وضعیت دولت فلسطین در سازمان ملل. تصویب شده در ۱۰ مه ۲۰۲۴.
3. دیوان بین‌المللی کیفری (۲۰۲۴-۲۰۲۵). کاربرد کنوانسیون پیشگیری و مجازات جنایت نسل‌کشی در نوار غزه (آفریقای جنوبی علیه اسرائیل). دستورات در مورد اقدامات موقت، ۲۶ ژانویه ۲۰۲۴؛ دستورات بعدی در طول ۲۰۲۴-۲۰۲۵.
4. لنت (۲۰۲۴). شمارش کشته‌ها در غزه: دشوار اما ضروری. تحلیلی که بیش از ۱۸۶,۰۰۰ مرگ (مستقیم + غیرمستقیم) تا ژوئیه ۲۰۲۴ را تخمین می‌زند.
5. دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل (OHCHR). بیانیه‌های گزارشگران ویژه (از نوامبر ۲۰۲۳ به بعد) درباره خطر نسل‌کشی در غزه.
6. دیده‌بان حقوق بشر (۲۰۲۴-۲۰۲۵). گزارش‌هایی درباره شکنجه، گرسنگی و آزار جنسی بازداشت‌شدگان فلسطینی، از جمله کارکنان بهداشتی.
7. مجله +972 و تماس محلی (۲۰۲۴). گزارش درباره پایگاه داده اطلاعاتی نظامی اسرائیل که نشان می‌دهد ~۸۳٪ از کشته‌شدگان در غزه غیرنظامی هستند.
8. الجزیره (۲۰۲۵). مجمع عمومی سازمان ملل از راه‌حل دو کشوری برای اسرائیل و فلسطین حمایت کرد، ۱۲ سپتامبر ۲۰۲۵.
9. رویترز (۲۰۲۵). شمار کشته‌های تهاجم اسرائیل به غزه: وزارت بهداشت و تخمین‌های مستقل، مارس ۲۰۲۵.

10. گاردین (۲۰۲۵). رئیس سابق ستاد کل اسرائیل بیش از ۲۰۰,۰۰۰ تلفات فلسطینی (کشته یا زخمی) را تأیید کرد، ۱۲ سپتامبر ۲۰۲۵.

11. دفتر هماهنگی امور بشردوستانه سازمان ملل (OCHA) (۲۰۲۳-۲۰۲۵). سرزمین‌های اشغالی فلسطین: گزارش‌های وضعیت تأثیرات بشردوستانه، مستندسازی تخریب، آوارگی و شرایط محاصره.